

Çocuk ve Porsuk

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Porsuk

Aysel Banu YAVUZAL

Sessiz ormanın kıyısında, uzun meşe ağaçlarının rüzgâra sırlar fısıldadığı yerde, Sam adında küçük bir çocuk yaşırdı. Sıcak açık kahverengi teni, tutam tutam dikilen dağınık koyu kahverengi saçları ve hiçbir şeyi kaçırmayan büyük ela gözleri vardı. Her akşam Sam hardal sarısı kapüşonlu kazağını, koyu yeşil su geçirmez pantolonunu ve kırmızı çizmelerini giyer, maceraya hazır olurdu.

Sam evinin arkasındaki ormanı keşfetmeyi çok severdi. İçinde eskiz defteri ve kalem kutusu olan bez bir çantası vardı. Bir gece, ay büyük ve yuvarlak hâliyle yükselirken Sam çalıların arasında bir hışırtı duydu. Sessizce yaklaşıp yaprakların arasından baktı. Gümüşü ışıktaki orada bir porsuk gördü! Kaba gri-siyah tüyleri, soluk gümüş bir sırtı ve gözlerinin üzerinden geçen iki belirgin beyaz şeridi vardı.

Porsuk sivri burnuyla toprağı kokladı, sonra paytak paytak yürüyüp uzaklaştı. Sam'in kalbi heyecanla çarptı. Bu utangaç yaratık hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. O gece yatağına oturdu ve porsuğı hafızasından defterine çizdi. Beyaz şeritleri, güçlü kazma pençelerini ve alçak, sağlam gövdesini çizdi. Bu onun ilk gece eskiziydi.

Ondan sonraki her gece Sam ormana geri döndü, ama asla çok yaklaşmadı. Devrilmiş bir kütüğün arkasında, görünmeden izleyebileceği bir saklanma yeri buldu. Porsuk ailesi yaşlı bir ağacın köklerinin altındaki bir inde yaşıyordu. Tedbirli ve tetikte bir anne porsuk ile tüylü gri kürkü ve büyük kara gözleri olan oyuncu bir yavru vardı.

Yavru ay ışığında yuvarlanıp kokluyor, böcekleri kovalıyor ve yaprakların içinde yuvarlanıyordu. Sam usulca güldü ve defterini açtı. Kalemı sayfanın üzerinde uçarak yavrunun beceriksiz oyununu yakaladı. Annenin koruyucu duruşunu ve yavrunun minik yuvarlak kulaklarını çizdi. Her gece eskizleri daha da güzelleşti, sayfa sayfa porsukların gizli hayatıyla doldu.

Bir gece Sam baba porsuğu gördü. İri ve ağırdı, koyu kömür rengi tüyleri ve sol kulağında bir yarası vardı. Açıklığın kenarında devriye geziyor, kalın güçlü ön bacakları yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu. Sam onu da çizdi; küt gri burnunu ve geniş çizgili yüzünü ekledi. Diğerleri oynarken baba porsuk nöbet tutuyordu, inin sessiz bekçisiydi.

Sam'in eskiz defteri güzel bir doğa günlüğüne dönüşüyordu. Çizimlerinin yanına küçük notlar yazıyordu: porsukların ne yediğini, nasıl oynadıklarını ve nerede uyuduklarını. Solucanları ve böcekleri sevdiklerini, yavrunun düşen yaprakları kovalamayı sevdiğini öğrendi. Her gece Sam yeni bir şey ekliyordu ve günlüğü kalınlaşıp renkleniyordu.

Ama bir gece anne porsuk başını kaldırdı ve doğrudan Sam'in saklandığı yere baktı. Küçük kara gözleri her şeyi görüyor gibiydi. Sam nefesini tuttu. Anne porsuk alçak bir uyarı homurtusu çıkardı ve yavru inine kaçtı. Sam, sessiz olmasına rağmen porsukların orada olduğunu bildiğini fark etti. İçini bir endişe kapladı.

Ertesi gün Sam, yabancı hayat hakkında her şeyi bilen büyükannesiyile konuştu. Büyükannesi ona, "Yabancı hayvanların mahremiyete ihtiyacı vardır, Sam. İzlendiklerini düşünürlerse korkup uzaklaşabilirler," dedi. Sam porsuk ailesini ve onları ne kadar özleyeceğini düşündü. Onları izleme şeklini değiştirmesi gerektiğine karar verdi.

O akşam Sam çok daha uzakta, alıç çalısının arkasındaki küçük bir tepede yeni bir gözlem noktası buldu. Dürbünüyle porsukları hâlâ görebiliyordu, ama artık onların fark etmeyeceği kadar uzaktaydı. Sessizce oturdu, defteri dizlerinin üzerindeydi ve bekledi. Porsuklar her zamanki gibi dışarı çıkıp oynadılar ve Sam gülümsedi.

Yavru yaprakların içinde yuvarlanıyor, anne porsuk sakince izliyordu. Baba porsuk kenarda devriye geziyor, yaralı kulağı seğiriyordu. Sam hepsini çizdi, ama bu kez kendini bir casus gibi değil, nazik bir dost gibi hissetti. Güvenli bir mesafe korumanın, porsuklara onları önemseydiğini göstermenin en iyi yolu olduğunu fark etti.

O günden sonra Sam her gece gözlem noktasına gitti. Porsukları asla rahatsız etmedi. Onları uzaktan izledi ve her huzurlu geceyle doğa günlüğü büyüdü. Yavrunun büyüüp daha cesur olduğunu ve annenin ona kazmayı öğrettiğini çizdi. Babanın ini koruduğunu çizdi ve mutlu hissetti.

Sam'in eskiz defteri bir hazine oldu. Onu okuldaki arkadaşlarına gösterdi ve arkadaşları ayrıntılı çizimlere ve küçük hikâyelere hayran kaldılar. Sam onlara, "Yabani hayatın mahremiyete ihtiyacı vardır. İzleyebiliriz, ama mesafemizi korumalıyız," dedi. Arkadaşları başlarını salladılar ve daha fazlasını öğrenmek istediler.

Bir akşam Sam yavrunun ilk böceğini tek başına yakaladığını gördü. Anne porsuk gururla burnunu ona sürttü ve baba porsuk alçak, mutlu bir homurtu çıkardı. Sam o anı hızla çizdi, kalbi sevinçle doluydu. Bunu görebildiği için şanslı olduğunu biliyordu ve bunun onların mahremiyetine saygı duyduğu için olduğunu da biliyordu.

Mevsimler deđiřtikçe Sam'in doęa gnlę yalnızca porsuklarla deęil, daha fazlasıyla doldu. Yanından geen tilkiyi, meře aęacında ten baykuřu ve yaprakların iinde koklayan kirpiyi izdi. Ama porsuk ailesi her zaman en sevdięiydi. Kendini yabanın nazık bir dostu gibi hissetti ve yaban da onu kabul ediyor gibiydi.

Sam öğrendi ki gece gece, güvenli bir mesafeden sessizce izleyerek en harika şeyleri görebiliyordu. Porsuklar yaşıyor ve oynuyordu; o da çiziyor ve gülümsüyordu. Kalbi ormanın huzuruyla doluydu. Ve biliyordu ki en güzel maceralar, yabancı bulduğun gibi bıraktığın maceralardır.